

SKOČTE SI
s prsama

TÁŇA
PIKARTOVÁ

SKOČTE SI
s prsama

TÁŇA
PIKARTOVÁ

Poděkování

Děkuji všem lékařkám, lékařům a zdravotním sestřičkám, se kterými jsem se během své léčby setkávala, že nedopustili, abych pochybovala, že přežiji víc, než se ve vážné chvíli hrne člověku na mysl.

Děkuji své rodině, která mi byla oporou a nedopustila, abych se utopila v beznaději.

Děkuji svým kamarádkám, které mě držely nad vodou a nedopustily, abych se nedokázala smát i jejich dost černému humoru.

Věnování

Tuhle knížku věnuji svým dcerám Lence a Olze, Petrovi a dvěma Ivanám – Česalové a Vajnerové.

Všem dalším holkám a ženským, které jdou či půjdou stejnou cestou. A těm, co jim přesto budou nablízku.

Také doktoru Aleši Klánovi, za všechny jiné moudré a laskavé lékařky a lékaře, přednostovi gynekologického oddělení Nemocnice v Hořovicích, který mě „s *těma prsama*“ poslal...

V sestavě mých nejbližších lidí má zvláštní a vlastně i výsadní postavení. Je lékař, dobře věděl, co mě čeká. Dovedl si spočítat, jak mi bude po první, třetí, páté nebo kolikáté chemoterapii. Když jsme se loučili, podal mi ruku a řekl jen čtyři slova: „Hodně štěstí, držte se ...“ A já věděla, že to bude hodně těžké. Odvrátila jsem tvář, aby neviděl, jak mi tečou slzy.

Můj fanklub

Olinka i Lenka, to bylo asi nejhorší ... říct jim to. Hodně jsem to oddalovala, ale jednou jsem to vyklopit musela. Byly ale statečné. Byla jsem jim za to vděčná. Nerada bych je viděla plakat.

Petr byl můj přístav s pevnou náručí, s jistotou pomoci kdykoliv a jakkoliv. A Ivany, ty mě ubezpečovaly o tom, že život je krásný, i když chvílemi hodně, ale hodně drsný. A jaká náhoda, na chemoterapie ve stejné době jako já chodila maminka Ivany Vajnerové. Bulku si našla asi jen měsíc přede mnou.

Po celou dobu léčby to byl můj fanklub, který mě nelitoval, ale držel na nohou, obrazně i fakticky za ruku a dokázal mě bezpečně provést labyrintem pochybností, fyzické bolesti a psychického trápení. Byli mi oporou ve chvílích, kdy jsem si říkala, že je mi tak moc špatně, že to vzdám. Kdy jsem si říkala, že už se přece nikdy nemůžu zmátořit natolik, abych si zase obula střevíce na podpadku. Ta vzpomínka je úsměvná, kdo jiný by v té chvíli asi pomýšlel na lodičky?! Ale vidíte, já v nich viděla přímou souvislost se svým uzdravením. Být zdravá znamenalo obout si střevíce na podpadku!

Až si je vezmu a budu v nich běhat jako dřív a nebudou mě v nich bolet nohy, pak budu zdravá, o tom jsem byla přesvědčená. Cesta k té chvíli byla ale teprve přede mnou, velmi dlouhá a bolestná.

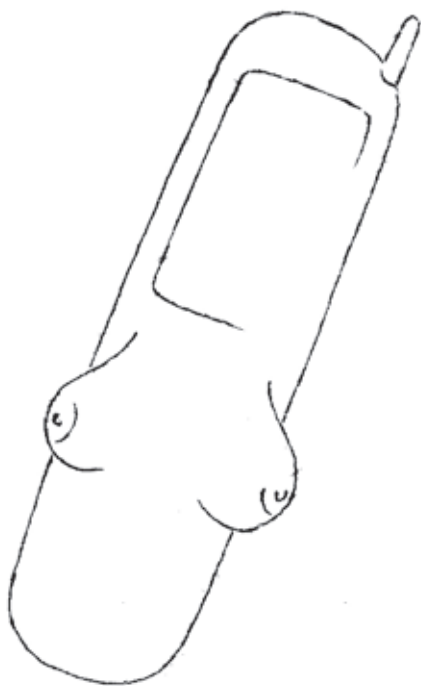
Moji kolem mi pomohli pochopit, že není jiné cesty k zachování života, než té trnité. Alternativa neexistuje.

Cesta k uzdravení spočívala v tom, že do mě co tři týdny nejméně půl roku poteče něco tak odporného jako jsou cytostatika. Že mými žilami, rozpíchanými jak řešeto, protěčou litry té sice odporné, ale životadárné tekutiny. Jaký kontrast! Odpornost, která léčí.

Díky mému fanklubu jsem našla moudrost, trpělivost i sílu zabojet s tím neviditelným, ale obrovitým vetřelcem, který mi vpadl do života, který se rozhodl usurpovat ho, možná ho i zdolat.

Dnes mohu říct: nepodařilo se mu to.

Přežila jsem rakovinu prsu. A to je věta, pro mě nejvzácnější ze všech, které jsem kdy řekla.

KAPITOLA I.

Psát, či nepsat

Hodně jsem přemýšlela o tom, jestli vůbec mám tuhle knížku psát, vyprávět svůj příběh o tom, jak jsem přežila rakovinu prsu. Praly se ve mně dvě skutečnosti. Jednak ta, která mě přesvědčovala o tom, že můj zdravotní stav je přece moje soukromá věc a nebudu informace o něm vytrubovat do světa, jednak ta, že jsem prožila něco, co se neprožívá běžně, a že bych to tudíž napsat měla. Pak jsem nakonec dospěla k názoru, že musím. Byl to zážitek výjimečný, který mě posílil do mého dalšího života. Byla to ale i velká překážka, která bere dech. Bere iluze, pátrá v odpočívání na otázku „proč“, ale nechává naději.

A to je důležité v každé vteřině života s chemoterapií a s ozařováním. Uchopit tu svoji naději, to je důležité. A věřit. Věřit doktorům a sobě.

Celý život sepisuješ, celý život čekáš na nějaké velké téma, výjimečné, teď ho máš, tak piš – ponoukalo mě cosi ve mně, asi moudrého, a já se nakonec ujistila o tom, že opravdu psát mám. Nejen proto, že je to má profese. Také proto, že kdybych měla větší kliku, tak bych zase neměla takto silný reportérský zážitek z první linie. O všem: o pocitech, dojmech, myšlenkách, obavách, radostech, depreších... o životě s rakovinou, o životě s vítězstvím...

Psala jsem také proto, že to není jen můj příběh, ale příběh stovek žen, se kterými jsem se potkávala v čekárnách. Já shodou okolností hlavně s těmi, které ležely na kapačkách přede mnou v postelích Diagnostického a terapeutického centra na Zeleném pruhu v Praze, ležely tam s očima

do stropu anebo jedna za druhou se mnou a leží tam i po mně. A taky urputně bojovaly a bojují... Chodily, chodí a budou si chodit pro svůj příděl cytostatik a dnes už také biologické léčby do dalších onkologických center v celé zemi. Je to, bohužel, asi nekončící příběh...

Dnes, když už chodím jen na půlroční kontroly, vidím v jejich očích stejnou bolest, jakou jsem cítila já, beznadějí, ale i odhodlání rakovinu pokořit. Jenže – jak? Jsou unavené, se šátky nebo už s parukami na hlavě, povídají si o své nemoci, o pocitech, sdělují si dojmy a dávají rady, konzultují si vzájemně svoje stavy únavy, nevolností a nového probouzení k životu. Babská komunita bez rozdílu věku úžasně semknutá. Holky, které si zaslouží obdiv!

A také jsem psala proto, že jsem chtěla říct, že všichni lékaři a sestry, kteří se o mě, o nás s obrovskou péčí a empatií starali, se právě tak zasloužili o to, že jsem tu knížku napsat vůbec mohla. A jsem ráda, že i oni přijali pozvání stát se její součástí.

A tak je tu tahle knížka reportáž, nebo knížka příběh, anebo knížka život... Jak se na ni budete dívat a posuzovat ji po stránce žánru, to je změřeno úhlem zážitku takřka jedno. A těm ženským, které prošly stejným očistcem jako já, určitě! Je to tedy hlavně knížka o pocitech a jejich sdílení. O bolesti, ale i o radosti. I o tom jak se dá přežít ta ohavnost, jakou je rakovina prsu.

Rakovina.

Odporné slovo.

Ale žije s námi víc, než si uvědomujeme. Bohužel, je součástí našich životů.

KAPITOLA II.

Začátek

Měla jsem v ruce rentgenové snímky a v hlavě včelník. A život v jediné minutě v troskách. Vytušila jsem, že je nález pozitivní.

Primárka v Mammacentru připustila, že by to nemuselo být až tak zlé, a já tak aspoň pár dní prožila v doufání. Ale biopsie vzkázala nemilosrdně, že to *tak zlé* skutečně je.

Mám rakovinu prsu. Potvrzeno, hotovo.

To už sedím u primáře onkochirurgie doktora Václava Pecha a činím poslední naivní pokus, zoufalý pokus. Snažím se vměstnat mu do mysli přece jenom větu o tom, že se snad všichni spletli, zmýlili, že jsem samozřejmě zdravá. Neřekl ji. Mluvil na rovinu. Nebyla jsem zdravá, nezmýlili se.

Nespletli se.

Typě zírám před sebe a kývám na všechno, co mi povídá. Svět se mi rozostřuje, oči jsou zalité slzami:

„Nic nekončí, všechno teprve začíná. Máte před sebou tak osm perných měsíců,“ řekl jasně.

To měl pravdu. Jak perných, to jsem si v tu chvíli ještě nedokázala představit.

To, že mám přijít už nazítří ráno v osm na první chemoterapii, jsem slyšela jakoby z dálky, jakoby ta slova ani mně nepatřila. Probrala jsem se ale a docela bezmyšlenkovitě jsem se ještě zeptala, jestli je to třeba opravdu tak brzy. Mám přece spoustu práce v redakci, ... a hlavně, hlavně jim to musím říct, holkám, Petrovi ...

Obratem jsem se dozvěděla, že je už skoro pozdě a že bych taky o to prso mohla přijít. Tedy ano, je to třeba ihned.